

DOMINGO XXVI DEL TIEMPO ORDINARIO (Ciclo C)

En continuidad con el domingo anterior se nos propone hoy la parábola del pobre Lázaro y del rico, quien, por una derivación del verbo latino *epulo* (banquetear), ha venido a ser conocido como Epulón.

San Agustín comenta que si Lázaro alcanzó el seno de Abrahán no fue por su pobreza, sino por su humildad, y que a Epulón lo condenó su soberbia y su incredulidad. La vida de Epulón se caracteriza por el deseo de agotar los días en un disfrute continuo sin ninguna atención a la trascendencia («banqueteaba espléndidamente cada día»). Ello le condujo a una indiferencia hacia Lázaro. Era incapaz de ver a quien necesitaba de su misericordia. Conviene leer así la parábola porque si no, pensaríamos que Jesucristo se refiere sólo a algunos cuando el vivir buscando el disfrute no es exclusivo de los ricos.

La falta de fe de Epulón se evidencia en su diálogo con Abrahán. La muerte lo ha puesto ante la verdad de las cosas y de su vida. Por una extraña compasión pide un signo para sus familiares. El mismo que le habría gustado recibir a él. Abrahán, sin embargo, le dice que este sería inútil. No serviría de nada una acción espectacular de Dios. En la vida, Dios ya se muestra de forma suficientemente clara para que, quien lo busque sinceramente, pueda reconocerlo. Los placeres de la vida, sin embargo, pueden embotar el instinto de trascendencia que hay en el hombre.

La parábola nos instruye también sobre el más allá. La distancia entre los condenados y los redimidos es infranqueable. Epulón no se queja de su destino final, lo cual nos indica que es consciente de que lo ha elegido él y de que no se le está haciendo ninguna injusticia. Pero esa distancia imposible la podía haber salvado levantándose de la mesa y acudiendo a la puerta en la que languidecía Lázaro. Las distancias cortas de esta vida se vuelven infinitas en la otra. De hecho, sólo en la vida eterna nos será dado el conocer la verdadera dimensión de nuestros actos.

El Catecismo nos enseña que, con la muerte, nos viene la sanción de nuestras obras. A partir de ese momento no hay capacidad de elección. El hombre queda fijado, para siempre, en el lugar al que le han conducido sus pasos. Aunque el momento de la muerte y del juicio particular, en el que cada uno ante Jesucristo, juez misericordioso, dará cuentas de su vida, están envueltos de cierto misterio, sabemos que se hará justicia (algo que, por otra parte, espera todo hombre).

San Pablo, en la Carta a Timoteo, nos dice: «Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado». La misericordia divina espera algo del hombre: ser acogida. Ahora bien, el signo de que se acepta el amor de Dios es que ahora empezamos a amar como Dios ama. Dios es lo primero en la intención, pero el prójimo necesitado antecede en nuestra acción.

Epulón vivía para sí mismo y por ello se regalaba con toda clase de placeres. Resulta difícil pensar que, de haber entrado en el cielo, donde la vida es comunión de amor, se hubiera sentido a gusto.

Pidamos a la Virgen un corazón más abierto y generoso para los demás.

ДВАДЦЯТЬ ШОСТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ (Цикл С)

Продовжуючи минулу неділю, сьогодні ми пропонуємо притчу про бідного Лазаря та багатого чоловіка, який через похідне від латинського дієслова *erulo* (бенкетувати) став відомий як *Erulón*.

Св. Августин зауважує, що якщо Лазар досяг лона Авраама, це було не через його бідність, а через його смирення, і що Епулон був засуджений своєю зарозумілістю та невір'ям. Життя Епулона характеризується бажанням проводити дні в безперервних насолодах, не звертаючи уваги на трансцендентність («він щодня пишно бенкетував»). Це привело його до байдужості до Ласаро. Він не міг побачити, хто потребує його милосердя. Зручно читати притчу таким чином, бо інакше ми б подумали, що Ісус Христос стосується лише деяких, тоді як життя в пошуках насолоди не є винятковим для багатих.

Відсутність віри Лурча проявляється в його діалозі з Авраамом. Смерть поставила його перед правдою речей і його життя. З дивного співчуття він просить знак для своїх родичів. Той самий, який хотів би його прийняти. Авраам, однак, каже йому, що це було б марно. Ефектна дія Бога була б марною. У житті Бог уже виявляється достатньо ясно, щоб кожен, хто щиро шукає Його, міг Його впізнати. Однак насолоди життя можуть притупити в людині інстинкт трансцендентності. Притча також навчає нас про загробне життя. Відстань між проклятим і спокутованим неподолана. Епулон не скаржиться на своє кінцеве місце призначення, що вказує на те, що він усвідомлює, що він обрав це місце і що з ним не чиниться ніякої несправедливості. Але цю неможливу відстань можна було подолати, якщо встати з-за столу й підійти до дверей, де томився Ласаро. Короткі відстані цього життя стають нескінченними в наступному. Насправді лише у вічному житті нам буде дано пізнати справжній вимір наших вчинків.

Катехизм навчає нас, що зі смертю приходить дозвіл на наші справи. З цього моменту вибору немає. Людина назавжди зафіксована в тому місці, куди її привели її кроки. Хоча момент смерті та особливого суду, під час якого кожен перед Ісусом Христом, милосердним суддею, дасть звіт за своє життя, оповиті певною таємницею, ми знаємо, що справедливість буде здійснена (те, що на з іншого боку, кожен чоловік сподівається).

Святий Павло в Посланні до Тимофія каже нам: «Здобудь вічне життя, до якого ти покликаний». Божественне милосердя чогось очікує від людини: щоб її прийняли. Ознакою того, що Божа любов прийнята, є те, що ми починаємо любити так, як любить Бог. Бог є першим у намірах, але нужденний ближній випереджає наші дії.

Епулон жив для себе і тому віддавався всіляким насолодам. Важко подумати, що якби він потрапив на небо, де життя є спільністю любові, він почувався б спокійно.

Просімо у Богородиці більш відкритого та щедрого серця для інших.